

СВОБОДА
Український щоденник

FOUNDED 1993

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Перелатка на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, за 3 місяці — \$12.00
Для членів УНСОЮ \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00
Чеки i "money orders" виставляти на "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Статті i дописи підписані авторами, не muszą відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти i скорочувати надіслані матеріали. Незаповнені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно зазначив, допущивши задрезовану копію з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Віднова дипломатичних зв'язків ССРС та Ізраїлю

У минулому тижні відбулося у Єрусалимі вчорішнє підписання акту про відновлення повних дипломатичних взаємин між Советським Союзом та Ізраїлем. Хоча цей акт мало змінив реальну ситуацію, бо Советський Союз перестав бути поважним чинником у міжнародній політиці і саме його існування як однієї імперії має над собою знак запити, проте Ізраїль в залежало на розголюванні, що ось советська великодержавна, «навернулася» на правильний шлях і тому підписання цього документу згодено в параді з шампаном та компліментарними промовами советського міністра закордонних справ Бориса Панкіна та ізраїльського міністра Давида Леві.

Коли Ізраїль проголосив свою державу у 1948 році — ССРС негайно визнав його. Але поставив зброю Єгиптові і Сирії та підтримував претензії палестинців. Коли вибухла шестиденна війна між Ізраїлем і арабами у 1967 році — ССРС зрівняв дипломатичні зв'язки з Ізраїлем. Тому чотири роки відновлено консульські зв'язки. Покращання відносин між ССРС та Ізраїлем проявилось у поступовому «облегшенні» еміграційного закону в ССРС, внаслідок чого в останніх трьох роках 350,000 жидів виемігрували до Ізраїля. Безпосереднім поштовхом до відновлення дипломатичних взаємин були заходи Америки довести до міжнародної конференції для заведення миру на Близькому Сході. З різних можливих комбінацій — Ізраїль погодився взяти участь у такій конференції під спонсорством Америки і ССРС. Річно, що ССРС не міг спонсорувати конференцію держав, з яких однієї не визнавав. Державний секретар Джеймс Бейкер під час своєї останньої подорожі до Москви, «переконав» Міхаїла Горбачова, що треба ту справу поладнати і новопризначений советський міністр закордонних справ після невдачного, «путчі» сталіністів слухняно поспівів до Єрусалиму. У своїй промові на церемонії підписання цього документу признав, що було «історичною помилкою» зрівняти з Ізраїлем зв'язки, і висловив вдовolenня, що цю помилку тепер направили.

Це ніби невелика міжнародна подія, але характеристична для міжнародної ситуації і для зміни ролі, що її у цій ситуації відіграють великодержави. Це кілька річ тому Америка була принціпово проти втрутання Советського Союзу у близькосхідні справи. У великій кризі докла проблеми Ірак-Кувейт враз із загрозною опанування Іраком пребатарого нафтового басейну на Близькому сході — президентів Бушеві потрібний був голос ССРС на Раді Безпеки Організації Об'єднаних Націй. Йому потрібного була формальна участь ССРС у міжнародній коаліції 28-ми держав проти Іраку. Тепер ситуація радикально змінилася. Коли ССРС зрівняв був дипломатичні зв'язки з Ізраїлем у 1967 році, то зробив це в імені цілого блоку держав за так званім Варшавським пактом. Тепер цього блоку взагалі нема. І сам Советський Союз існує радше формально і насправді перестав бути загрозливою для Заходу імперією. І Міхаїл Горбачов не вислів більше у ніякій справі шантажувати Захід, так як це робив, наприклад, у справі з'єднання Німеччини. Погана внутрішня ситуація у ССРС знівельовала його значення і його ролі в міжнародному світі та знівельовала ролі Міхаїла Горбачова президента цієї колісній гігантській імперії. Коли Америка треба було Советський Союз для зорганізування конференції між Ізраїлем та арабським світом — цю справу Джеймс Бейкер поладнав без ніяких труднощів.

НА 22 ВІСЬМОГО ЗБЛИЖИЛИСЯ за всім місяцями цього року надходження у державу скарбниці Польщі від експорту її промислової і сільськогосподарської продукції. На думку Центрального управління планувальників країни, це зростання зумовлено розпочатою в 1991 році посиленою переорієнтацією польської індустрії зі східного на західний ринок.

СИГЕТСЬКА ГАЗЕТА, «Аль-Ахбар» повідомляла, що Азербайджан, Туркменістан і Киргизстан подали заяви про вступ до організації Ісламської конференції. Ця організація здійснює найбільшм часом реакційну діяльність.

Що ж сталося з людьми? Звідки раптом у Східній Україні з'явився інтерес до проблеми самостійної державності? Таких причин декілька. Мабути, напершій, найголовніша і з них та, що кологоспоси ось уже два роки отримують стількі хліба, як ніколи раніше. І хоч щогорічний урожай багатим не назовеш, але хліба в селі більше, ніж будь-коли протягом шести колгоспних десятиліть. Колгоспники відвоювали, год господарі відвоювали, по п'ятеро-шестеро кабанів, безліч птиці. Шкода, що все це піде не лише на українські базари. І тут виникає проблема закриття українського ринку. Потрібна українська валюта — і якомога швидше.

Звідки ж таке багатство у наших селях? Аж як відомо, що українському урядові доводилося зводити на чужій землі 2,5 мільйони тонн кормового збіжжя, аби догодити хулобу до весни. Справа, як виявляється, дуже проста: український дядько боявся московських урядовців, а своїх не боявся вояки ж таки свої. Простіше кажучи, колгоспи не виконували норм поставки хліба своїй рідній українській державі — хай вона годі місце як хоче й чим хоче. У несприятословних диспозиціях агоріти торгівлі зерном, його вивозили в ярку та в річку, але везти в добре обладнані державні елеватори відмовлялися. В колгоспах лишилося хліба стількі, що його цілком досить, аби прогудувати українська населення і при цьому жасати йти на свій тягом двох аби й трьох.

Уряд і Верховна Рада України зробили дотепер думали, мабуть, на напрямі перетворення вільних ринків. Чому це так? Народ вільного ринку боїться. Той страх підтримує велика кількість адміністраторів — колишніх комуністів, яких вільний ринок не хоче прийняти. З другої сторони маємо значну кількість українських провідників, які мають здібності і можливість змінити публічну опінію в напрямі підтримки вільного ринку. В основному вони підтримуватимуть перехід до вільного ринку та, дивлячись на настрої населення, надто великого ентузіазму для ринкової економіки не виявляють. У долатку, їхні дискусії на цю тему нерідко слідають за ритмом ХХІ століття. Початку XX століття. Протягом всього нашішавшого року, мабути, та, що проблема переходу до вільного ринку не є аж так сміливою.

Висновком відпропозити про потребу та скорді переходу до вільного ринку. Українські провідники повинні на ціле горло, «кричати» пропонуючи таку ідею: Україна абсолютно іншого вибору не має. Як я кількох разів писав, Україна вива у минулому, економіка із всеохоплюючим планувальним може існувати тільки за строгої політичної диктатури. В цього роду економічній підприємства мусять робити те, що їм каже плановик, і не можуть нічого іншого. Хто каже, що їх може змусити до виконання планів? Загроза банкрутства їх до того не заставляє, бо вона в такій економічній системі не існує.

Святослав Гордійський

ПОІЗДКА В УКРАЇНУ

Після оглядин пам'ятника у нас зараз виникла дискусія щодо бронзової таблиці у підніжжі пам'ятника, де комуністичний уряд вивів, щоб не було йгадки про те, що Шевченко поет національний. Для цього, ні примина, ні міхаван, вибрано автентичну штату з Шевченкового поденника, написаного російською мовою 1857 року, про те, що Філот і Ваті, нашішавшого парової машини перетворять світ. Парові машини минулого сторіччя, виконавши свою корисну роботу, відійшли вже з історією, а духовні ідеї, втілені поетом у своїх творах, живуть далі з атомною (для нас) силою енергії. З різних сторін мене запитували, як німало був би найкращий і як казав: чотири перші рідки, «Заповіту». Вісі з них підледавали.

Міжче це згадувати, що в обширному і добре влаштованому Музеї поета поблизу пам'ятника я мав нагоду вписати в книгу гостей дві строфи свого вірша, «Кані», надрукованого в 1 Збірнику, «Слова» в Нью Йорку 1968 року. Довгі роки я не міг навіть мріяти, що зможу це колись зробити і записати саме в цьому місці свої рядки про те, що, як і в Святому писмлі, початком усього є Слово.

На даліш оглядин Києва й околиць ми не мали вже часу, бо треба було йти до Львова, а й Лубківський ми там справля.

Микола Руденко

УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ

рокі. Чисельно це виглядає так: близько 30 мільйонів тонн. Отож, щорічно кажуни, громадське позицію осягання патрістичної злати важе. Відгодувала свою родю і недобродіальність прихованих партократів, котрі в глибинах народу, кде не втратили своїх позицій. Увесь свій авторитет вони «своїм» використовували на підтримку української держави.

Треба відверто сказати: це було великим кроку втручання для уряду. Жодні звернення й обіцянки не допомагали — навіть отакі: «Люди добрі! Завжди були на елеваторі, аби його не погнітили. Воно буде ваше, ми його вам повернемо. Завантажіть!» Але й ці закляки нічого не дали — зерно лишилось на селах, де його давали відлучені зберігати. Та й використувати це багатство далеко не кращим робом: нашішавшого пшеницею годують тварин, переробляючи її на м'ясо.

І все ж після тривалих дискусій український уряд вирішив прикупити зерно за кордоном, а стосовно селянства винести терміни його повернення. Бо якщо добре подумати, то у колгоспного селянства є свій сезон. Шахтарі, скажімо, мають змогу коли загвоздого огоспосити страйк — і держава вимушена їти на поруки. Колгоспники жасати йти на свій тягом двох аби й трьох.

М. Мельник

ПРО ПЕРЕХІД УКРАЇНИ ДО ВІЛЬНИХ РИНКІВ

без сумніву багато людських терпін, та вони будуть менші тепер, ніж за два-три роки.

Це дам тех дискусія на тему приватності власності. І тут дискусія стає дуже важкою, бо дискусія ідеологічної, філософської, соціально-політичного забарвлення. Що в тому нового чи цікавого і як це може допомогти у рішенні про запровадження в Україні приватної власності?

Приватна власність є, «conditio sine qua non» — «обов'язкова умова» — для функціонування економіки вільних ринків. Тому під сучасну пору філософують на цю тему, зайнявши Різ уряд України вирішив перейти до економіки вільних ринків, тоді найголовнішим першим кроком це — закони про приватну власність. Ібо не закони з киминсь обмеженнями, а закони, що дають людям право на приватну власність. Це не утруднення, а згешення деловитості (закон про контракти) торгівлю землею, сирями, будинками, та іншими. Аргументи соціальної справедливості треба залишити для дебат про структуру податків, про соціальні гарантії, забезпечення і тим подібне.

На шаста, чолові кандидати на президента, себто Кравчук, Чорновіл і Лук'я

коди ворожай злезило в засіки. Не дати державі хліб по невіддільних цінах — ото їм їхня форма страйки. Бо жасало дійшло до того, що за одного кобайна треба віддати ворожай з 300-400 гектарів, і до того ж не державі, а особі. А це буде адміністративною призначати ціни на зерно? Де ж ваш прославлений ринок, який вам той довод держави селянство? То колгоспний дядько його беззастовично — своєю власною рукою. Ажже відомо, що ринок починається з хліба.

І коли селяни Східної України відлучили, що держава не збирається оголошувати ім війну, як це робилося протягом семи попередніх десятиліть, зашестіли поміж собою тітки з дядьками: «Виходить самостійність — це таки не порожня балаканина».

Отоді й відключили вуха українці-східники до голосу держави — бо вказали їм, що держава не збирається оголошувати ім війну, як це робилося протягом семи попередніх десятиліть, зашестіли поміж собою тітки з дядьками: «Виходить самостійність — це таки не порожня балаканина».

Продовження буд.

Йому грець, сприймається значно дохлидніше. Окремо ці розглянути прокляканий виступ, «Моє скосові новості» — газети, яка досі здавалась найдемократичнішою. Справа виглядає так, що Україна попри власне багатство виявилася в розумінні потужнішою, ніж до того ж не державі, а особі. А це буде адміністративною призначати ціни на зерно? Де ж ваш прославлений ринок, який вам той довод держави селянство? То колгоспний дядько його беззастовично — своєю власною рукою. Ажже відомо, що ринок починається з хліба.

Продовження буд.

енко, підтримують приватну власність. Та про важливі деталі цього роду законодавства вони багато не говорять. З точки зору таких деталей різниця між кандидатами є значна. Висновком відпропозити про потребу та скорді переходу до вільного ринку. Українські провідники повинні на ціле горло, «кричати» пропонуючи таку ідею: Україна абсолютно іншого вибору не має. Як я кількох разів писав, Україна вива у минулому, економіка із всеохоплюючим планувальним може існувати тільки за строгої політичної диктатури. В цього роду економічній підприємства мусять робити те, що їм каже плановик, і не можуть нічого іншого. Хто каже, що їх може змусити до виконання планів? Загроза банкрутства їх до того не заставляє, бо вона в такій економічній системі не існує.

Робити реформу грошей без того, щоб створити цілком приватних банків, це приблизно те саме, що наперед бувати замішаним нагонім, а чийого тоді рейти. Та куди важливішого проблемою є грошова реформа, український гроші і ціни.

У додатку до Горбачова, деякі західноєвропейські економісти радять українцям приблизно так: «Ваша держава має ситуацію, до якої Європа стремить, цебто спільний ринок і спільні гроші. Отже чому з того не скористатися, чому «завертати назад»?

Повалю я — цілком не продумана. Щоб мусіти спільні гроші, держава мусить мати стабільні бюджети, а разом з тим стабільні ціни. Треба бути економічним фантастом, щоб вріти, що всі республіки колишнього ССРС зможуть цього роду стабільність затримати. Затримання спільних грошей у колишньому ССРС мало беш тільки тоді, коли б рішення про бюджет робилося у Москві, а не в Києві. Та це означало б ліквідацію

(Закінчення на стор. 3)

З МОГО ВІКНА
Іванна Савицька

Розмова з паном радником

Осній щелестистий-золотистий прийшла в гості до нас. Осельчак паря (п'ять дерев і дві лавки), і розсідаюся на одній із них, і насталило до сонця праве, артричне плече. А сонце, серцеце вже не пече, не жарить, як було в минулому до літа, а глядять же би своїми м'якими долоями, пестить крилом, не скажу, що масує, бо зараз поспіється телефоні, де с'їти масажист, і с'їти бере за підгодині масажу від старих пенсіонерів, старий він, як молодий! А осельчак надходять пан радник.

— Шлюну руй, пані добродійко, я теж тут до сонця на чайною зблуду спину. Як гарно, що буде з ним побалакати, а то моя Ніна така мовчанка, така неговірка, що я вже крутом онім, в ченці поспититися хочу.

Не йдть до чужий! Постригати може в но, вопробулого Віт, він шойно в підвалі відкрив свою фізйерію. Загрімайте кулак об одвірок чотири рази, бо дзвінок зівонавий, не працює. Віт'я вас постигне і поцілує в лоб. Не робіть так маленькою, політкі, дискусанти, делегати, мистці. Чув хорний, а над вухами сніг. Тату лисину вже накриєть. Віт у тому мастак. Причнитий вам жму тук волосся над вашими кошлатими бровами і молодень з вас готовий. О, тай модний він, пане радник. Сорочинка у вас з фотографією, ціле Чикаго на грудях.

Та я хуни собі кошулицю з бляндюном, Мерлін! Мого Ніна, але моя Ніна така ревнова, така підорлівана, відміняла її «Дельт» на панорамі міста. Навіть одягу відлучити не могу за своїм власним вибором.

— Ну, годі нарікати! Хочете імпонувати, то нехай купить білі сорти черевки, купити білі, і не в'яжть шуну.

(Закінчення на стор. 3)

Василь Радий

Хлопчик і сонце

Хлопчик сусідський збирає на броді перелітці зелєні. І ратом — сонце! — пухнасті промені з руки зисали, ледь зарожелєні кички лоскотали згінуваті локоті. Він висипав зет' усі перелітці і біз до берега, щоб показати спіймане сонце мамі, друзям, а потім усім іншим людям.

Але, як це часто буває, стпінкуєс сусідський хлопчик на камені кругом і упав у ріку, піднявши руку високо над собою.

Упав! — бризки не поспішаючи летіли артвобіч.

І десь серед них було нехайне, чисте сонце в ледь зарожелєних променах, котре він хотів показати мамі, друзям і усім, усім людям...

(З збірки поезій —, «Грань», Київ, 1990).

колішніх учнів цієї школи, я привів п'ять своїх малюнків з лівських хат. Це були нахальовий гашем на папері різних газет і журналістів-шаржі В. Стефанія, С. Маланюка, Б.-І. Антонія, Д. Донцова і співака М. Голіського, які замовив у мене на рат Т-ва письменників і журналістів 1934 року Роман Купчинський. Отже, це була вже історія. Малюнки майже моментально опрацьовано в готові рамки із склом і розвішано на стіні. Всіх шаржі було 12, але тільки чі зберігалися...

Найкращі твори Новаківського виставлені у великій роботні на першому поверсі, де саме була наша школа. Проте перше враження в роботні мене дезорієнтувало, але я швидко поховився чому: в моїх студентських роках через велику скляну стіну можна було бачити цілий собор св. Юра, а тепер це було замовлено розрозилм за блідий як папірський деревами. Потіючи до мене могло бути тільки те, що в своїй збірці картин Новаківського одні бліді, «Са. Юр в огні» з 1919 року, що його закривав у Парижі 1958 року.

У Львові був 12 днів, весь час заповнений уським імпрезаци — оглядами, розздами, зустрічами. Шодо цих останніх, то лівська СПУ влаштувала мою зустріч у музеї Новаківського, де програмом була передача мого гарно оформленої грамоти почесного члена лівської СПУ. Після цього я мав півгодинні доповіді про свою працю над «Словом о полку Ігоревім», про свої знахідки в архівах і бібліотеках, про свої спроби зорганізувати гарно видані поєми чужими мовами. Майстрівського слово Ю. Брильський і С. Максимчук прочитали частини мого перепісу «Слова» і кілька інших поезій. Після цього долоєся мене автографувати найменше півсотні моїх виданих минулого року у Львові поезій п.з., і, переживи брав, і динамістичні ліній...

Продовження буд.

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!

Розкутим Прометеем встас перед світом наша Україна. Сповняються мрії нашого національного пророка, провісника волі, поборника правди Тараса Шевченка. Ми славимо свого поета, вознесеного його як речника єдиної українції у вільній соборній державі.

Недалеко уже той довгожданий день, коли на центральному проспекті Львова підніметься величава постань нашого Кобзаря. Очікується, що торжества з нагоди відкриття пам'ятника генію українського письменства відбудуться у Львові в травні 1992 року.

В імені влад Львова, усіх його мешканців ласкаво запрошуємо вас, шановні земляки, відвідати у цю пору батьківську землю, щоби разом вклонитися образу дорогої нам людини.

Незабутні враження від поїздки до Львова вам гарантує туристична фірма Браво Інтернешнл, Інк., президентом котрої є Марта Федорів, що бере на себе організації перевезення туристів з Америки на Україну.

До зустрічі у Львові!
Слава Україні!

Василь Шпінер, голова Львівської Міської Ради народних депутатів, голова виконавчого комітету.

У Львові посадили Василь Шпінер, передає Марти Федорів листа-запрошення.

Про перехід...

(Закінчення зі стор. 2)

незалежності України. Скільки українців підтримає таку ідею тільки тому, щоб мати спільні гроші.

Та навіть коли б економіка республіки була тепер уже така стабільна, як економіка європейських країн, то й тоді спільні гроші були б різнозначні з значною втратою політичної суверенності. Втрата ця на просторі колишнього СРСР була б багато більша, чим в Європі з огляду на переважачу політичну і економічну могутність Росії. Над цього роду проблемою почали дискутувати в Європі після об'єднання Німеччини. Чи позиція Німеччини є без порівняння слабшою чи позиція Росії в колишньому СРСР. Крім цього національні гроші дуже добре функціонували в Європі, і в Північній Америці (ЗСА і Канада) і спільні гроші ніяких радикальних користей не принесли б. І вкотре, щонайменше не певне, чи Європа буде мати спільні гроші в недалекому майбутньому.

Коли ж ці гроші разом із звільненням цін впроваджувати? За три-чотири роки? Це було б економічне безглуздя. Пропоненти цього звільнення хочуть перекопати загал, що має впровадження ринкових цін починається до колосальної підвищення цін і зробить жебраками цілу масу людей, доходи яких залишаються приблизно такі самі. До певної міри цей аргумент неконкретний, але тільки тоді, коли звільнити ціни без грошової реформи.

Надія на те, що через три-чотири роки можна пере-

Український Трансальпійський Ансамбль „ВОЛОШКИ“
мають особливу шану запросити вас з родиною на

ЮВІЛЕЙНИЙ БАЛЬ 20-ЛІТТЯ

що відбудеться
в суботу, 16-го листопада 1991 року
в Українському Освітньо-Культурному Центрі
700 Сідар Роуд, ФІЛДЕЛЬФІА, ПА.

Початок о год. 9-й веч.

Гратиме ТРИО АЕС КУЗИШИНА
Ансамбль „Волошки“ виступить о год. 10-й веч.

Вступ, включно з добрим бутетом,
для дорослих: \$20.00; для студентів: \$18.00.

Просимо резервувати столики у
Марти Амаро (215) 235-1216

„Чарівні струни“ — наймолодший ансамбль бандуристів з України

До Америки приїхав наймолодший досі дитячий ансамбль бандуристів з Львова. Вони — учні музичної школи ч. 4 у Львові, а їх музичним керівником є Ірина Соломова.

Музичні школи існують по всіх більших містах України. В самому Львові є також музична школа при консерваторії ім. М. Лисенка.

Одна з найбільш чисельних капел, куди приймають тільки хлопчиків, існує при Струвській капелі бандуристів, що в Тернопільській області.

На сході України також є ряд музичних шкіл. Найбільш чисельною є Ялтинська, що в Криму, де існує вже довгі роки дитяча капела бандуристів „Пролісок“.

Виступають бандуристи з ансамблю „Чарівні струни“.

Кілька років тому у Стригівцях біля Києва постала цілоденна школа гри на бандурі, директором якої є відомий на Україні бандурист Василь Птицький.

На Волині — в Кременці існує, мабуть, найстаріша капела бандуристів, яка бере свій початок від 1939 року. Місто Луцьк не лишилося луць. Там також є активна дитяча капела бандуристів.

І, нарешті треба згадати, що на далекій Камчатці, у селі Порьяк, також існує дитячий ансамбль бандуристів при дитячому садку. Там діти не тільки вчаться грати на бандурі, але під акомпанюванням бандури співають українські пісні, а при тому засвоюють українську мову.

Усі ті діти, до якої музичної школи вони не належали б, є спадкоємцями кобзарського мистецтва. Найважливіше є те, щоб діти починали вивчати гри на бандурі вже від шести років. Школа Кобзарського Мистецтва вже понад 10 років виконує цю функцію. Найкращі моделі бандури „Бейбіт полтавці“. Вони в два рази менші від звичайних чернігів, легкі і діти

їх дуже люблять. У нас тепер є два майстри, які роблять такі бандури, один в Нью Йорку, другий в Ошаві біля Торонто. Надіюсь, що вже скоро почнуть їх масово виробляти на Україні.

„Чарівні струни“ — вже сама назва підказує нам, що це мусять бути вибрані діти, музично обдаровані. Це діти різного віку, від 9 до 15 років. „Чарівні струни“ — неординарний переможець обласних і республіканських конкурсів музичних шкіл. Дипломант Першого всесвітнього українського фольклорного фестивалю „Громада“, який торік відбувся у Львові. Учасник міжнародного фестивалю української поезії „Золотий годині“. Брала участь у фестивалі кобзарського мистецтва „Думи мої, Чарівні струни“.

Частий гість Закарпатських вечорів, присвячених М. Руденкові, С. Сверстюкові, І. Світличному. Ан-

самбль також неодноразово виступав з великою програмою-звіттом на телебаченні в передачах „Сонячні котли“ і „Намісто“ з Україною. Ті мелодії бандуристів є кілька років тому часті мусять включати до свого репертуару пісні, де оповідалось „шасливе життя“ — більшовицької імперії, в якій їм довелося виростати. Сьогодні вони є носіями нашого національного інструменту, який століттями передає нам неписану історію нашого народу.

Мос гаряче прохання до всіх тих, які будуть їх слухати. Підтримаймо їх фінансово не тільки тим, що приїдемо на їх концерт, але старайтесь з ними розмовляти. Пам'ятайте, що ті діти не приїжджали до своїх батьків, а приїжджали до своїх концертів, щоб вони могли бодяй покрити кошти подорожі.

Нова книжка

„Вибране, із статей, проповідей і доповідей протопресвітера С. Ярмуса“. Інститут Дослідів Волині, Вінніпег, Канада, 1991, 413 ст.

У липні 1991 року, накладом Товариства „Волошки“, у Вінніпегі, з друкарні „Українського Голосу“ вийшла збірка праць о. д-ра Степана Ярмуса, під загальним заголовком „Вибране“. Збірка ця добре аранжована, тематично ілюстрована, а про зміст її в післямові редакційної колегії написано:

„Вибране“ із статей, проповідей і доповідей протопресвітера С. Ярмуса — це по суті, духово-релігійна читанка; тематично, це читанка універсальна, але приналежить її послідовно горизонтальній релігійно-духовій орієнтації. Всес. о. д-р С. Ярмус, як правило, (і це дуже гарна риса його збірки) уникає вертикально-теологічних абиєкцій, а натомість виставляє читача на площину практичного свангельського альтруїзму; він радить їй/йому пізнавати Божественні правди своєю особистою духовною діяльністю, а одночасно й настоює, що людина — то потенційна велика сила, що вона вільна в усіх своїх виборах і діях, хоч вона істота завжди суб'єктивно відносна. Це виставляється в особливостях особлива ціна й ораса людини, настоєє автор. Та така дихова категорія, як святість — це просто природна доля людини.

Методологічно, предметно специфічного задуму збірки є роздумування про святої землі Різдва-Богоявлення Господнього, час Великого Посту і пов'язані з ним теми гри і покаяння; далі трактується предмет святкування Великодія і П'ятидесятниці, свят на честь Богоматері та деяких Святих і пов'язану з ними категорію святости. Автор роздумує також про материнство і проблеми материнства, про християнський дім та про проблеми виховання; він торкається проблем християнізації людини, насильство важливіше з істоти Православ'я та мислить про людину на тлі упадку марксизму/комунізму. Далі наводяться інші, що стосуються людини нашого часу, а в доповнення подається короткі трактати, які стосуються царини філософії релігії.

Перечислене, — це дійсно релігійно-духовна читанка свангельського характеру, або — курс для практичного ознайомлення людини з релігійними істинами й нормами, якого бракує так українській людині діаспори, як і нашим братам/сестрам в Україні. Бо вони в одному випадку й в другому, виростають без основного релігійного виховання.

Тематично, дана рідкісна, але дуже добре аранжована збірка — це книга так для пересічної людини, як і для інтелектуала. Власливо, то саме для інтелектуала пропонується матеріал, що належить до царини філософії релігії.

Винускаючи цю книгу в світ, Редакційна Колегія Інституту Дослідів Волині і Т-ва „Волошки“ у Вінніпегі висловлює Всес. о. д-ру С.

Молодь Баффало — жертвам Чорнобиля

В суботу, дня 5-го жовтня, в Баффало відбулася імпреза. Під час небуденної імпрези, під час ратонатом Баффальської Округи Українського Народного Союзу влаштовано баль для презентуції дебютанток при співучасті батьків дебютанток і комитету для допомоги жертвам чорнобильської катастрофи, на що призначено цілий дохід з імпрези.

І вона, ця імпреза, випала чудово.Поперше, баффальська громада і гості з Канади заповнили залу, а ще й вкотре аж прямино було оком глянути. Були всі! Зала була чудово удекорована в трьох відтінках фіолетової краси баллонами.

Приняттальне слово виступав голова Баффальської чорнобильської комітету Іван Рішко, який провадив програмове вчора, в дужі, йому питомий, елегантний спосіб. Він перш за все подякував дебютанткам, що вони рішили дебютувати в нашому середовищі і тим заманіфікували, що вони, як доросла молодь, вступають в ряди тих, яких палим бажанням є, щоби політична неволя України скінчилася.

Трагічна пам'ять Чорнобиля є, одна жаль, тривалим свідченням терпіння нашого народу, і ніколи не закінчить рабство генетичного характеру, коли слідує кохати і багато після нього є преречені до життя у фізичній агонії. Нашим обов'язком є поможти їм, і вони, наші дебютантки, рішили в дні свого великого свята якраз це зробити — поможти!

Головну промову виступав Роман Ковалюк, голова Округи УНС. Він порівняв молодь України з молоддю еміграції, кажучи, що сьогоднішня імпреза святаго характеру. В ряди дорослих входить наша молодь. Як інакше укладлось їх життя від тих їх братів і сестер, які перебувають в Україні і які стали жертвами трагедії Чорнобиля. Хоч імпреза ця для дебютанток радісна і весела по суті, вони пам'ятають про те, чия доля засудила на дуже несприятливе майбутнє. І за це, в нас, дорогі дебютантки, від нас усіх цина подяка! Вступавши на нову дорогу життя, ви відчуваете ту злукку з рідними своїми, пам'ятаєте про них і хочете їм поможти. Приклад вартий наслідування.

Потім кілька літ привіт від д-ра Юрія Іванова, який дебютанток радісно і весело по суті, вони пам'ятають про те, чия доля засудила на дуже несприятливе майбутнє. І за це, в нас, дорогі дебютантки, від нас усіх цина подяка! Вступавши на нову дорогу життя, ви відчуваете ту злукку з рідними своїми, пам'ятаєте про них і хочете їм поможти. Приклад вартий наслідування.

Потім презентація. По презентації — перший танок, дебютантки з партнерами. Як білі метелики закружували в тані усміхнені личка ново-декльонованих панночок. А потім танок з батьками. Гордість осяяла обличчя кожного батька — оці наче говорили: „дівчата, то моя донька“, а мама тільки приглядялась з неприхованою радістю (вони ж, ці мамини, напроваджували найбільше). Потім в танок пішли всі і

Дебютантки з партнерами (зліва): Ана Алексевич Лавні — Петро Лисенський, Сюзанна Вокер — Олександр Пешкевич, Тамара Тютюнник — Данило Кобзар, Олена Боднарська — Мирон Правак, Христина Пашиковська — Марко Кальман, Оксана Небесна — Марко Пешкевич. Зліва — Іван Рішко, справа Ірина Лаврівська.

бавилися аж до ранку.

І тут дуже відповіла фраза: „радість ж журбою обняла“, бо свято це принесло немалий дохід, який як було вже сказано, призначений ввійшло на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля. До головної Управи фонду передано 2,750.60 доларів.

Молодь Баффало — жертвам Чорнобиля!

Ірина Лаврівська

Увага

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу БОСТОН, Масс.

повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

проголошені на день 10-го листопада 1991 року

з незалежних від Округи причин не відбудуться

За Управу Округи —
ВОЛОДИМИР ГЕТЬМАНСЬКИЙ, голова

У світлу пам'ять

д-ра Романа Миколаєвича

головного редактора 3-го тому „Шляхами Золотого Поділля“ — ЗЕМЛЯЦЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ „ТЕРНОПІЛЬЩИНА“ Канада, жертвує 300 дол. на фонд референдуму 1-го грудня 1991 р., як допомогу Україні.

Достойний дружини покійного Наталії й родині висловлює щире співчуття.

За Об'єднання Тернопільщини Канади:
Інк. Василь Вакич, голова
Оксана Сосновська, секретар

